

A TABERNÁKULUM ELŐTT

Jó reggelt, Uram! Bocsáss meg, hogy ilyen korán zavarlak! Nem szívesen teszem. Inkább aludnék. Körös-körül még hajnali csend. Nekem kezdődik a nap, a legnehezebb óra . . .

Ha nem mondtál volna ilyeneket: „Amit egynek teszten a legkisebbek közül, nekem teszitek” — talán könnyebb lenne. De éppen ezt a mércét állítottad elénk. Ehhez kell igazodnunk.

Tudod Uram, hogy nagyon nehéz! Tudod, hogy naponta azzal az elhatározással indulok, hogy elfogadom ezt az embert. És naponta kudarcot vallok. — Furcsa ízléseden sokat elgondolkodom. Hogy éppen ennek az embernek az alakjában jössz felém. Nehezen ismerlek föl benne . . .

Uram! Tudod, hogy milyen? Tudod. — Azt is tudod, hogy minden jószándékomnak befellegzett, mikor jön a lehetetlen, hogy ne mondjam, ostoba kérdéseivel. Minden erőmet össze kell szednem, hogy ne hasonlóval válaszoljak. Oly szűk, oly kicsinyes, oly „jámbor”. Örökké külsőségeken rágódik. Néha inkább a bőrből bújnak ki, semhogy elfogadjam a nézeteit. Irtózom az egész gondolkodásmódjától.

Semmit nem mond határozottan. Mindig hátulról jön. Felelősséget nem vállal. Döntsenek helyette. Ha valami aztán félresikerül, másra lehet tolni. Bocsáss meg Uram, hogy az ő hibáival jövök eléd. Szeretném hinni — elég balgán —, hogy ez engem mentesít. Nehezen találok a megoldást. Ez az ember parányit se emlékeztet Rád . . . A parancsod mégis az, hogy elfogadjam. Hogy szeressem. Ezzel talán neki is jobban segítek. Ha egészen elfogadom, talán ő is könnyebben fogadja el a keresztet, amelyet küldtél neki. És föl szabadul. Néha szánakozom rajta. De ez nem jó szánalom. Fölülről, lenézően sajnálom. — Add Uram, hogy őszinte, segítőkész szeretettel legyek iránta.

Naponta mosom a nehéz, béna lábakat . . . Amikor először villant át az agyamon, hogy ezek a Te lábaid, a réműlettől elállt a szívéresem . . .

Így gondolod, Uram! Ilyen elevenbe vágóan! Kezdem megérteni, milyen szeretetről beszéltél Te ott az utolsó vacsorán. És milyen nehéz parancsot adtál. — Hol vagyok én ettől az egymás lábát mosó és csókoló magatartástól . . .

Adj Uram erőt, hogy itt és ma és mindenkor hitelesen tudjam élni az evangéliumot. Hogy naponta tanúságot tegyek szeretetedről, amellyel mindannyiunkat szerettél. Nemcsak a jókat és kedveseket — mint mi —, hanem az elesetteket, a testi-lelki bajoktól gyötrötteket . . . A kicsinyeket, akikkel azonosítod magadat. Amen.

Alexia